

[Jørgen Jensen.]

råder i overenskomsten, hvor der ikke er den retstilstand, som man påstår der skulle være, fordi det ikke er flertallet, der bliver angrebet på disse områder. Men det er retten til at stille krav, det er også retten til at forhandle dem frit, og det er retten til at aktionere, hvis man ikke kan få kravene igennem.

Så siger man her fra regeringens og fra socialdemokratiets side: ja men der er indkomstpolitiske hensyn, som man må tage, og i den økonomiske situation må der være en dæmpning i pengeindkomsterne. Det var årsagen til, at man måtte gribe ind, men der skulle selvfølgelig være lighed, indgrebet skulle ikke ensidigt være vendt mod lønmodtagerne, og der måtte ikke stå, at nogle skal skånes og andre skal snydes.

Nu må vi erindre om, hvad det var for et indgreb, der fandt sted denne gang. Det var augustforliget med den 2 pct. ramme, og det var indgrebet i dyrtidsreguleringen. Men hvor var indgrebene over for arbejdsgiverne og kapitalhaverne? Der var mange pæne tanker om, at man skulle have ØD, og jeg vil erindre om, at da LO for første gang i fagbevægelsens historie i juni måned 1974 gik med til en indkomstpolitisk løsning af en overenskomstsituation, sagde man, at det var på betingelse bl. a. af ØD. Vi er ikke tilhængere af det forslag til ØD, der foreligger, men det har været nævnt også i dag fra socialdemokratiet, at ØD var en af de ting, man ville have med ved et indgreb. Det kom ikke denne gang, og ikke alene kom det ikke, men der kom heller ikke på nogen måde noget indgreb over for storkapitalen. De indgreb, som fandt sted i 1975, hvad betød de for arbejderne? Ja, de betød, at de selv måtte til at tilkæmpe sig nogle af de små indrømmelser, som var nødvendige. De betød for kapitalhaverne øgede profitter, det kan man ikke skjule, fordi regnskaberne fra 1975-76 er blevet tilgængelige i dag. Det er en kendsgerning, at i 1976 forøgedes nettooverskuddet med 36 pct. Det er en kendsgerning, at fra alle de beregninger, der foreligger også fra regeringens økonomer, ved man, at produktivitetstigningen vil medføre en øget produktion og et øget overskud til selskaberne.

Det er også regnet ud – og det var før devalueringen – at overskuddene vil blive forøget med 24 pct., og så sætter man en ramme for arbejdernes indtægter på 2 pct. Man har ikke på mindste måde grebet ind over for kapital-

haverne. Man har ikke på mindste måde skredet ind over for alle de uhyrligheder, som bliver rettet imod arbejderklassen, f. eks. lukning af virksomheder, som egentlig var produktive, men hvor det var givende at flytte kapitalen over til et andet område.

Der er heller ikke lukket for, at man kan fjerne dele af kapitalen. Ja, det kunne være fristende at læse op – men både af tidsmæssige hensyn og andre hensyn skal jeg lade være – den lange række af overskud, vi allerede kender i dag fra virksomhederne i 1976, og som bl. a. viser, at hvis man tager skibsværfterne, som jo var i klemme, som var i krise, sagde man, så har de alle sammen haft en stor fremgang i overskuddene i 1976 i forhold til 1975. Det har de haft på trods af faldende ordrer og øget nedgang. Det groveste eksempel er vel B&W, som havde et overskud på 25 mill. kr. i 1975, men som havde et overskud på 92 mill. kr. i 1976. Det er sket, samtidig med at tusindvis af arbejdere på B&W er blevet afskediget. Det er sket, samtidig med at man har lukket afdelinger. Det er jo nogle af disse ting man burde have grebet ind over for, men det har man absolut ikke gjort hverken ved augustforliget eller ved det indgreb, som skete i sidste uge.

Så siger man: ja men arbejderklassen har accepteret det, den har forståelse for, at det var nødvendigt at gribe ind, og man siger; at man aldrig før har set så lidt modstand mod et indgreb. Ja men hvornår fandt indgrebet sted? Indgrebet i denne overenskomstsituation fandt sted i august måned, og da var der stærke protester fra arbejderklassen, fra den samlede fagbevægelse; ikke alene fra de højtråbende formænd i formandsinitiativet, men også fra LO og fra samtlige forbund protesterede man mod augustforliget. Det er, ligesom man helt har glemt, at det var det egentlige indgreb i denne overenskomstsituation. Det skete ikke i sidste uge, det var kun fuldbyrdelse af dommen, eller man kan sige den retfærdighed, som måtte til, nemlig at de, som havde ansvaret for en forkvaklet overenskomstsituation, også reelt måtte lægge navn til det indgreb, de havde foretaget i august måned.

Og hvad skete der ud over protesterne i august? Der skete også det, at lønaktioner, det, som nogle kaldte for lønhamstring, prøvede på at rette op på augustforligets ramme. Ja men var det så lidt, var det så få protester, at hr. Auken og andre ikke har kunnet se dem, så